

PÍSEŇ 0217

Otce nebeského pochvalme z milosti

1505 Franušův kanc., 1541 Rohův kanc.

1. Ot - ce ne - bes - ké - ho po - chval - me z mi - lo - sti,
neb nám Sy - na své - ho po - slal z vy - so - ko - sti,

v bož-ství so - bě rov - né - ho a vel - mi mi - lé - ho, kte - rýž se

v Pan-ně vtě - lil, když se čas na - pl - nil, po - tom se na - ro - dil.

2. Jehož narození ve velké nízkosti
řídkým zde na světě bylo jest v známosti.
Žádali prorokové, mnozí i králové,
chtíce viděti v těle věrných Spasitele, nebeského Krále.
3. Všichni ho žádali, nemnozí poznali,
ale kdož přijali místo v srdci dali.
Moc takou z něho vzali, v níž d'ábla přemohli.
Tělo, svět potlačili, vůle své se vzdali, proň vše opustili.
4. Kteříž jej milují, s ním jsou v jedné vůli,
skutkem následují, živi býti v něm chtějí.
Toť oni z něho mají, z jeho zasloužení,
za něž sám se přimlouvá, jejich hříchy snímá, setrvání dává.
5. Kriste narozený, pro nás na svět daný,
račiž posilni, v dobrém rozmnožití.
Bychom ctnostně jsouc' živi, v pokoře bydleli,
tě více nehněvali, věrně pracovali, milosti žádali.
6. K čemus nás přivéstí ráčil z své milosti,
tom rač dáti růsti, také setrvati.
Světlu, jímžs nás osvítil a v srdcích roznítil,
ó nedej uhasnouti ani ho zatmíti tělesnou žádostí.
7. Ó dejž utěšení v nebeské radosti,
věčné přebývání, kdež je všeho dosti,
kdež tě andělé chválí v nevymluvné slávě,
s nimi spolu chváliti, nikdy nepřestati, bez konce na věky!.

Jan Poustevník 1541